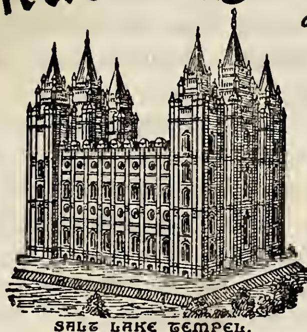
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Maj 1902. 51de Aargang.

Har Nogen set Gud?

En af de Methoder, som Nutidens Fritænkere anvende i deres Angreb paa Bibelen som Guds Ord, er den Paastand, at den hellige Skrift modsiger sig selv, og dette endog i mange vigtige Punkter, hvilket de anse som Bevis for, at den ikke er indblæst af Gud, saaledes som de Kristne paastaa. Som et Eksempel herpaa fremhæves de mange Tilfælde, hvor de fordums Patriarker, Profeter og Seere siges at have set og samtalet med Herren, Israels Gud, og paa andre Maader haft Samfund med ham, medens Moses, Paulus og Johannes erklære, at Ingen nogen Sinde har set Gud, og at Ingen kan se Gud og leve. Selv mange Sidste-Dages Hellige have følt sig besværede over disse tilsyneladende Modsigelser i Bibelen, og man har gjort Forsøg paa at forklare dem med at sige, at „intet Menneske kan se Gud i hans Herligheds Fylde og leve". Men ingen af de mange Forklaringer, som man har givet, har været ganske tilfredsstillende. De have ikke kunnet bortfjærne al Grund til Fritænkernes Argumenter; ej heller passe slige Forklaringer i ethvert Tilfælde, hvor den hellige Skrift beretter, at Herren har vist sig for dødelige Mennesker.

Den sande Forklaring er derimod meget simplere og mere tilfredsstillende.

Nephi, Lehis Søn, forudsaa i et vigtigt Syn Verdens Historie fra hans egen Dag til Tidens Ende paa en højst mærkværdig og tydelig Maade. Han saa Forløserens jordiske Mission, Oprettelsen af Kristi Kirke, det store almindelige Frafald og den vederstyggelige Kirkes Op-

komst og Fremgang, samt hvorledes denne Kirke forvendte Herrens Veje, førte Krig mod de Hellige og regerede med en Jærnhaand i mange Lande og paa mange Vande. Nephi forudsaa ogsaa, at paa denne onde Magts Dag skulde en Bog (indeholdende Herrens Pagter, og i hvilken vi genkende Bibelen) udkomme af en Jødes Mund. Herom skriver Nephi som følger:

„Og Herrens Engel sagde til mig: Du har set, at Bogen kom ud af en Jødes Mund; og da den kom ud af Jødens Mund, indeholdt den Herrens Evangelium i dets Tydelighed, og de tolv Apostle bære Vidnesbyrd om Herren, og de bære Vidnesbyrd i Overensstemmelse med Sandheden, som er i det Guds Lam.

Hvorfor disse Ting gaa ud fra Jøderne til Hedningerne i Renhed, i Overensstemmelse med Sandheden, som er i Gud.

Og efter at de udgaa ved Lammets tolv Apostles Hænder fra Jøderne til Hedningerne, ser du Grundvolden til en stor og vederstyggelig Kirke, hvilken er mere vederstyggelig end alle andre Kirker; thi se, de have borttaget mange Dele af Lammets Evangelium, som ere tydelige og saare ypperlige; og ligeledes have de borttaget mange af Herrens Pagter.

Og alt dette have de gjort for at forvende Herrens rette Veje, at de maatte forblinde Menneskenes Børns Øjne og forhærde deres Hjærter.

Og derfor ser du, at efterat Bogen er gaaet igennem den store og vederstyggelige Kirkes Hænder, er der mange tydelige og ypperlige Ting tagne bort af Bogen, som er det Guds Lams Bog.“ (Nephi 13, 24.—28.)

Den omtalte Bog (Bibelen) faldt visselig i Hænderne paa denne „store og vederstyggelige Kirkes“ Ophavsmænd, og vi, som leve i de sidste Dage, maa tage til Takke med den, efterat mange af dens tydelige og ypperlige Udsagn ere forandrede eller aldeles borttagne fra den. Og dette er Grunden, hvorfor visse af Oldtidens Hædersmænd falskelig bringes til at sige, at Gud aldrig har vist sig for dødelige Mennesker og aldrig kan ses af dem.

Ingen sand Herrens Tjener har nogen Sinde fremsat en saadan Paastand. Gud har til visse Tider ladet sig se af Hundreder, maaske Tusinder, af hans udvalgte Tjenere. Bibelen beretter, at han besøgte og viste sig for Abraham, Jakob, Moses, Nadab, Abihu og halvfjerdsindstyve Ældster af Israel samt for Esaias og mange andre; og Mormons Bog bærer Vidnesbyrd om, at han viste sig for flere paa dette vestlige Fastland. Hemmeligheden er den, at da en frafalden Kirkes lejede Præsteskab fandt, at de hverken kunde se Guds Ansigt eller høre hans Røst, „forfalskede“ man Skriftens Ord saaledes, at det saa ud, som om ingen nogen Sinde havde set eller kunde se Gud eller høre

hans Røst, og paa denne Maade forblindede de Mængdens Øjne, saa at de ikke kunde begribe den store Forskel, der eksisterede mellem et fordærvet Præsteskabs Repræsentanter og Herrens sande Tjenere.

Men hvad var det, som de fordums Profeter og Historieskrivere i Virkeligheden sagde med Hensyn til dette Emne? Den inspirerede Oversættelse af Bibelen — den, som udførtes af Profeten Josef Smith — besvarer Spørgsmaalet og gør hele Sagen klar og tydelig. Lange Forklaringer og vidtløftige Udlæggelser behøves ikke længere. Læg vel Mærke til Forskellen mellem den ortodokse Bibeloversættelse og Profetens inspirerede Tekst, og betragt ligeledes, hvor nøjagtigt det ene Skriftsted i Josef Smiths Oversættelse stemmer overens med det andet samt med andre Dele af Skriften, de, der omhandle det omtalte Punkt.

I Kong Jakobs engelske Oversættelse, hvilken i de fleste Tilfælde stemmer overens med de danske og norske Oversættelser, hedder det i Apostelen Johannes' første Epistel, 4. Kapitel, 12. Vers: „Ingen haver nogen Tid set Gud." I den inspirerede Oversættelse staar der: „Ingen haver nogen Sinde set Gud uden de, der tro." Hvor fuldstændigt forandres ikke Meningen ved Tilføjelsen af de fire sidste Ord. Hvor smukt harmonerer ikke Teksten i dens forandrede Form med Guds Handlemaade, saaledes som den forklares i andre Dele af den hellige Skrift. Da Paulus beskriver Messiæ Herligheder i sit Brev til Timotheum (1. Thim. 6, 16.), bringes han i den orthodoxe Bibeloversættelse til at sige: „Han (Kristus), som alene haver Udødelighed, som bor i et Lys, der ingen kan komme til, hvem intet Menneske haver set, ikke heller kan se."

Denne besynderlige fordrejede Sætning giver Læseren den Tanke, at Kristus „alene haver Udødelighed". Men naar Sætningen rettes ved guddommelig Inspiration, læses den saaledes: „Hvem Ingen har set eller kan se, og til hvem Ingen kan komme, medmindre Udødelighedens Lys og Haab bor i ham."

Herrens Ord til Moses i 2. Mosebogs 33. Kapitel, 20. til 23. Vers, lyder i den orthodokse Bibeloversættelse saaledes:

„Og han sagde: du kan ikke se mit Ansigt; thi Mennesket kan ikke se mig, og leve.

Og Herren sagde: se, (her er) et Sted hos mig; og du skal staa paa Klippen.

Og det skal ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Kløften paa Klippen; og jeg vil skjule med min Haand over dig, indtil jeg gaar forbi.

Og naar jeg borttager min Haand, da skal du se mig bag til; men mit Ansigt kan ikke ses." (2. Moseb. 33, 20.—23.)

Vi ville nu til Sammenligning anføre det 20. og 23. Vers, saaledes som de gives i Josef Smiths inspirerede Oversættelse; nævnte to Vers

indeholde nemlig hele Forskellen mellem de to Oversættelser, og Læseren vil straks se, at Forskellen er meget stor:

„Og han sagde til Moses: Du kan ikke denne Gang se mit Ansigt, for at ikke min Vrede ogsaa skal optændes imod dig, og at jeg saa ødelægger dig og dit Folk; thi ingen iblandt dem skal paa denne Tid se mig og leve, thi de ere fulde af Synd. Og intet syndefuldt Menneske har nogen Sinde set mit Ansigt og levet; ej heller skal noget syndefuldt Menneske nogen Sinde se mit Ansigt og leve.

Og jeg vil borttage min Haand, og du skal se mig bag til; men mit Ansigt skal ikke ses, saasom til andre Tider, thi jeg er fortørnet paa mit Folk Israel."

Herrens Ord i denne sidste Uddeling bærer samme Vidnesbyrd. I en Aabenbaring, given ved Profeten Joseph Smith i November 1831, staar der:

„Thi Ingen har nogen Sinde set Gud i Kødet, uden at han først blev levendegjort ved Guds Aand. Ej heller kan noget naturligt Menneske bestaa i Guds Nærværelse, ej heller efter det kødelige Sind." (Pagtens Bog 67, 11. 12.)

Og atter i September 1832 siger Herren, idet han taler om Præstedømmet:

„Og dette Præstedømme forretter Evangeliets Tjeneste og holder Nøglen til Rigets Hemmeligheder, ja Nøglen til Guds Kundskab.

Derfor aabenbares Gudfrygtigheds Kraft i samme Anordninger.

Og uden samme Anordninger og Præstedømmets Myndighed bliver Gudfrygtigheds Kraft ikke aabenbaret for Menneskene i Kødet;

Thi uden dette kan intet Mennesket se Guds, Faderens, Ansigt, og leve." (Pagtens Bog 84, 19.)

Saaledes komme vi til Kundskab om Usandfærdigheden af den Paastand, at Ingen nogen Sinde har set Gud; thi mange, som i Sandhed troede — mange, som besadde Udødelighedens Lys og Liv og som ikke lode sig overvinde af Synd, blev det forundt at se Gud, at tale med ham Ansigt til Ansigt, at høre hans Røst og paa andre Maader nyde Samfund med ham, bestemt saaledes som Skriften beretter og i Overensstemmelse med Jesu Løfte, hvor han siger: „Salige ere de rene af Hjærtet, thi de skulle se Gud."

En eneste Linje i Skikkelse af Aabenbaring fra Gud er af langt større Værd end en hel Bog fuld af Gisninger og menneskelige Forklaringer.

(Juvenile Instructor.)

Konferencen i Aalborg.

Konferencen begyndte Lørdag den 5. April Kl. 8 om Aftenen i Lokalet i Urbansgade 26 og aabnedes med Sang og Bøn. Af Missionærer fra Zion vare til Stede: Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; James Johnsen, Præsident over Aalborg Konference; Præsident Peter Christensen fra Københavns Konference; Præsident James C. Petersen fra Aarhus Konference; Christian Petersen, Axel F. Andreasen, Christian P. Christensen, Christian C. Binderup, Carl Madsen, Nephi M. Nielsen, James C. Larsen, Christian C. Larsen, Mikkel C. Stenhouse, Peter C. Sørensen, James M. Petersen, Hyrum B. Madsen, Winfred A. Fjeldsted, Lars P. Nielsen og Stephen C. Christensen.

Præsident James Johnsen bød de Forsamlede velkommen og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Ældste Nephi M. Nielsen sagde, at han glædede sig ved Lejligheden, han havde til at bære sit Vidnesbyrd til saa mange om Evangeliets Sandheder. Ældste Winfred A. Fjeldsted bar sit Vidnesbyrd. Ældste Christian C. Larsen bevidnede, at Gud igen havde talet til Jordens Indbyggere; han var taknemmelig, fordi han havde annammet Evangeliet i sin Ungdom, og for Lejligheden, han havde til at forkynde det til sine Medmennesker. Ældste Peter C. Sørensen sagde, at han havde levet i Bjergenes Dale blandt de Sidste-Dages Hellige og var kommen tilbage for at prædike Evangeliet til sine Medmennesker, Slægt og Venner; han glædede sig ved at arbejde for Herrens Sag.

Koret sang til Afveksling.

Ældste Axel F. Andreasen vidnede om, at Gud igen havde aabenbaret sig, oprettet sit Rige og udsendt sine Tjenere for at prædike Evangeliet til et Vidnesbyrd for alle Folk før Kristi andet Komme; vi prædike ikke for Guld eller Sølv, men for den Krone, som er uforgængelig. Ældste Christian C. Binderup sagde, at det var formedelst Kærlighed til sine Medmennesker, han var her for at forkynde Frelsens Plan. Ældste Hyrum B. Madsen sagde, at han glædede sig i sit Arbejde for Herrens Sag.

Præsident Anthon L. Skanchy udtalte, at han havde glædet sig over Ældsternes Vidnesbyrd. Herren har igen talet til Jorden; Stenen, der blev løsrevet fra Bjerget uden Menneske-Hænder, har begyndt at rulle og vil vedblive, indtil den opfylder hele Jorden, og den, som løfter sin Haand imod Jehovas Værk, vil forsvinde ligesom Avnerne for Vinden. Herren vejleder sine Tjenere ved Syner og Drømme nu ligesom i fordums Dage. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed; thi Herren er med sine Tjenere, om end hele Verden er imod os.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Morgen Kl. 10. Mødet aabnedes med Sang og Bøn, og Nadveren administreredes af Ældsterne Christian Petersen og James C. Larsen.

Præsident James Johnsen sagde, at der er kun een Maade, hvorpaa vi kunne opnaa fuld Frelse i Guds Rige; vor Belønning vil paa Dommens Dag rette sig efter de Gerninger, vi have gjort her i Livet. Præsident Anthon L. Skanchy foreslog dernæst Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner tilligemed Anthon L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission og James Johnsen som Præsident over Aalborg Konference. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste Mikkel C. Stenhouse glædede sig ved at være en Evangelie-Budbærer, og han opfordrede de Fremmede til selv at undersøge Evangeliets Principper og bede Gud om Visdom. Ældste James M. Christensen fremhævede Evangeliets første Principper og sagde, at den, der vil gøre Guds Vilje, skal kende, om Lærdommen er af Gud.

Ældste Lars P. Nielsen bar et kraftigt Vidnesbyrd om, at Josef Smith var en sand Guds Profet. Ældste Christian P. Christensen omhandlede i Korthed Evangeliets Gengivelse ved en Engel i Følge Johannes' Aabenbaring 14, 6.—7. for at berede Vejen for Jesu anden og herlige Tilkommelse. Ældste James C. Larsen talte om Nødvendigheden af guddommelig Fuldmagt for at udføre noget i Kristi Navn og bar Vidnesbyrd om Præstedømmets Gengivelse.

Ældste Stephen B. Christensen viste Nødvendigheden af at komme sammen og modtage Raad og Lærdomme fra Præstedømmet. Han omhandlede den hellige Nadvere og sagde, at Kristi Kirke skulde bære Kristi Navn. Ældste Carl Madsen bar et kraftigt Vidnesbyrd om, at Josef Smith var en sand Guds Profet, og sagde, at alle, der besad dette Vidnesbyrd, vare de lykkeligste Folk paa Jorden. Han havde arbejdet med Glæde paa at udsprede Evangeliet, og Herren havde velsignet hans Bestræbelser; han formanede de Hellige til Trofasthed i deres Pagter.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2. Mødet afholdtes i Hotel National og begyndte med Sang og Bøn. Præsident Peter Christensen fra København talte om vore første Forældres Fald og om Frelsens Plan, der var beredt, førend Verdens Grundvold blev lagt. Han viste, at Tro er utilstrækkelig til Frelse, hvis den ikke er forenet med gode Gerninger (Jakob 2, 14.—22.); han fremhævede Daabens Nødvendighed til Frelse, Børn behøve ingen Daab, fordi Guds Rige allerede hører dem til, og Barnedaaben blev først indført i Karthago i Aaret 252 e. K. F.; men Kristus siger: „I dyrke mig forgæves, idet I lære saadanne Ting, som

ere Menneskebud." Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om, at Josef Smith var en Guds Profet.

Koret sang til Afveksling Salme 249.

Ældste F. F. Samuelsen fra Aarhus sammenlignede vore Missionærer med dem, som Frelseren udsendte; de blive nu som den Gang kaldede fra forskellige Stillinger i Samfundet og udsendte med Bibelen i Haand, og de kunne med den bevise Verdens Lærdes Vildfarelser. Han indbød Alle til fordomsfrit at undersøge Læren og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Præsident Anthon L. Skanchy sagde, at de Sidste-Dages Hellige blive beskyldte for at dyrke Josef Smith, men det er en forkert Tro; vi ære ham lige saa højt som nogen af Fortidens Profeter, men vi dyrke alene den Gud, som skabte Himmelen og Jorden og Vandenes Kilder; vi erkende alene Jesus som vor Forløser. Han advarede alle mod at dømme, før de undersøge; Herren har talet til Jorden, paabegyndt et stort Værk, og den, der vinder en Sjæl for Herren, har udført en god Mission. Der er kun een Vej til Frelse, og det er den evige Plan, som var beredt, førend Verden rullede ind i sin Tilværelse. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed i Prøvens Tid; thi Herren vil have et prøvet Folk; men dersom vi ere ydmyge og erindre vore Bønner, vil Herren bevare os.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes om Aftenen Kl. $7^1/_2$ i Hotel National og aabnedes med Sang og Bøn. Ældste Christian C. Larsen beviste Nødvendigheden af at leve et rent Liv for Herren, saa at vi kunne opnaa vor Belønning paa den store Dag. Præsident James C. Petersen fra Aarhus advarede dem, der ikke tro Evangeliet, mod at modsætte sig det; thi lige saa sikkert som Herren lever, har han talet til Jorden i vore Dage, og hans Vrede vil komme over dem, der stride imod dette Værk. Taleren omhandlede i Korthed Frafaldet og beviste ved Nebukadnezars Drøm Omstændighederne ved Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage; han endte med at fremhæve Evangeliets første Principper.

Præsident Skanchy talte videre om Guds Riges Oprettelse. 72 Aar ere nu henrundne, siden dette store Sidste-Dages Værk begyndte; Kirken tæller over 500,000 Medlemmer, og mange Tusinder ere hensovede. Omtrent 2000 Ældster bære daglig det Budskab til Jordens Indvaanere, at Herren har talet paany; de ere hans salvede Tjenere, udsendte med Magt og Myndighed til at forrette alle Evangeliets Ordinancer. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Oprigtige. Ældste Carl Madsen talte om den Glæde, Evangeliet bibringer, og lignede det ved en blind Mand, der pludselig faar sit Syn; han bar Vidnesbyrd og formanede Alle til Trofasthed.

Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Om Mandagen afholdtes Præstedøms-Møder, hvor alle Missionærerne afgave Beretninger over deres Virksomhed og udtalte deres Glæde over at virke for Sandhedens Sag. Rapporten over Konferencen i de sidste 8 Maaneder viste, at følgende Arbejde var udført: Skrifter uddelte 16,540; Bøger omsatte 1,150; Fremmedes Huse besøgte 14,256; 4,890 evangeliske Samtaler og 321 offentlige Møder afholdte; døbte 38; ordinerede 4 og 27 Børn velsignede. Der er 3 Grene og 4 Distrikter i Konferencen, hvor 16 Missionærer virke. Ældsterne beskikkedes til at arbejde i Konferencens respektive Grene og Distrikter som følger: I Aalborg: James Johnsen, Christian P. Christensen og Nephi M. Nielsen; i Frederikshavn: Axel F. Andreasen og Mikkel C. Stenhouse; i Brønderslev: Christian Petersen og Lars P. Nielsen; i Thisted: Christian C. Larsen og Peter C. Sørensen; i Løgstør: Winfred A. Fjeldsted og Hyrum B. Madsen; i Hobro: James C. Larsen og Christian C. Binderup; i Grenaa: James M. Petersen og Stephen C. Christensen.

Præsidenterne Anthon L. Skanchy, James Johnson, Peter Christensen og James C. Petersen samt Ældste Carl Madsen gave mange gode Raad og Formaninger og beviste Nødvendigheden af at arbejde med Flid for at oplyse Menneskene om Evangeliets glade Budskab; en god Aand var til Stede, og Alle følte Lyst til at gaa til deres respektive Arbejdsmarker og med fornyet Iver fortsætte deres Virksomhed for Herrens Værks Fremme.

Mandag Aften blev et Søndagsskole-Møde afholdt, hvor Børnene deltog i et godt udført Program. Præsident Skanchy talte meget opmuntrende til Børnene om deres Pligter imod deres Forældre og gav mange gode Raad til Forældrene. Præsident Christensen talte ligeledes opmuntrende til Forsamlingen. Axel F. Andreasen, Skriver.

— En Mand, der i sine Bønner kalder sig en af Støvets Usselheder, føler sig ilde berørt, hvis hans Naboer ere enige med ham deri.

— En religiøs Synder er værre end en ugudelig Synder.

— Den, som taber sin Samvittighed, har intet tilbage, som er værd at eje.

— Den religiøse Strids Voldsomhed er ikke Rettroenhedens bedste Tegn.

— Prøv ikke paa at udslette noget ubehageligt fra Hukommelsen, men driv det ud ved at tænke paa noget bedre.

— Gud fordrer Lydighed, men ikke Komplimenter.

Den 1ste Maj 1902.

Kritik kritiseret.

Bibel-Læsere ville med Tilfredsstillelse lægge Mærke til, at den selvkaldte højere „Nutidens Kritik" allerede er i Aftagen. Det syntes for en Tid siden, at den vilde overvælde alt, hvad der stod den imod, og nedsætte Bibelen til lige Stilling med den græske eller skandinaviske Mytologi, meget daarligt „redigeret", for største Delen af ukendte Personer. Men denne dristige Paastand er bleven prøvet, og den viser sig at hvile paa usikker Grund. Dette ny Evangeliums Apostle synes kun at have liden Fordring paa Benævnelsen „Kritikere".

Reaktionen imod denne „Kritik" siges at vokse stærkt i Tyskland. Der er fremragende Lærde der, som bevise, at denne Lære paa vigtige Punkter er i aabenbar Strid med Arkæologiens Vidnesbyrd. De fremlægge Beviser paa, at Jødernes Jehovah-Tilbedelse ikke var, som „Kritikerne" hævde, en Afpasning af andre semitiske Folkefærds Stjerne- og Maane-Tilbedelse.

Den saakaldte „højere Kritik" paastaar, at den fra Bøjningerne i de gamle Optegnelser er i Stand til at sige, at de oprindeligt vare skrevne af forskellige Forfattere eller snarere Kompilatorer, der udfyldte deres Bøger og Kapitler ved at sammenføje Brudstykker af forskellige Værker, som de havde Adgang til. De paastaa at kunne bevise med Bestemthed, hvilke Vers der vare skrevne af denne eller hin Forfatter, og hvilke Vers de tilføjede fra andre Kilder. Det er øjensynligt, at en saadan Opgave vilde være næsten umulig, hvis Spørgsmaalet drejede sig om at adskille et af Nutidens litteraære Værker, skrevet paa godt Engelsk af en Person. Hvor meget vanskeligere vilde det da ikke være, naar det gælder Dokumenter, der ere Tusinder af Aar gamle og skrevne i et Sprog, hvis Særegenheder og fine Bøjningsafvigelser ere saa at sige ubekendte nu. Denne Fremgangsmaades Urimelighed erkendtes ved Kritikens Begyndelse af nogle og begynder nu at blive mere almindeligt forstaaet. En Forfatter i et tysk videnskabeligt Blad, citeret i The Literary Digest, karakteriserer den Slags Kritik som en Drøm. Han siger:

„Wellhausens Skoles Resultater ere baserede paa den subjektive kritiske Sønderlemmelse af Kilderne, en Fremgangsmaade, som blev prøvet og forkastet af Homer-Filologerne for længe siden. Det ses tydeligt, at en lignende Reaktion er begyndt iblandt Nutidens Pentateuk-Forskere. Baade det gamle Testamentes historiske Tekst, der ikke længere eksisterer i sin gamle Form, saa vel som den tiltagende Overflødighed af arkæologisk Kundskab om de gamle Østerlande, der omslutter Israeliternes Historie, lære os tydeligen, at den Ide, at det gamle Testamentes Kilder

med Lethed kunne adskilles, som den Wellhausenske Skole prøver at sønderlemme dem, er en Drøm, og hvad som er bygget paa denne Grundvold kan ikke blive bestandigt. Problemet angaaende Israeliternes Religions Beskaffenhed og Oprindelse er langt fra at være opklaret, og de kommende Dekader ville være Vidner til Strid langs denne Kundskabs-Afdelings hele Linje. Den Stilling, som Hommel og andre indtage imod subjektiv Kritik, grundet paa arkæologiske Data, er den ny Retnings Program, hvis Formaal det er mere eller mindre at genoprette de traditionelle Anskuelser om det gamle Testamente, og som saadan fortjene de den varmeste Velkomst."

„Højere Kritik" som saadan kan ikke blive bestandig. Dog maa vi ikke antage, at den har været uden Nytte. I de forløbne Tidsaldre har Bibelen været omgivet af og indhyllet i mange menneskelige, vildfarende Ideer. Det var nødvendigt, at den saa at sige gik gennem en rensende Ild, og at dens ægte Guld kunde faa Lejlighed til ved sit Skin at vidne om dens uvurderlige Værdi, og den „højere Kritik" har frembragt en saadan Flamme, som ikke kan undgaa at fortære meget af den næsten afgudiske Ærbødighed, for hvilken den har været Genstand. Det er naturligt, at naar alt, hvad Kritiken kan fortære, er ødelagt, vil Flammen uddø. Men selve Skriften vil vedblive som det stedse trofaste Vidnesbyrd om Guds Handlemaade med sine Børn i forbigangne Tider. Den vil vidne til den nuværende Slægt om Sandheden, der er evig og uforanderlig, fordi den udgik fra ham, som lever fra Evighed og til Evighed. (Deseret News.)

Konferencen i Malmø.

De Sidste-Dages Hellige i Malmø Konference-Distrikt afholdt deres Konference i Malmø fra 12.—14. April. Nærværende vare: Missions-Præsident Anthon L. Skanchy og Ældste C. A. Carlson fra København samt Konference-Præsident J. N. Erickson og de i Konferencen virkende Missionærer.

Det første Møde fandt Sted i N. O. V. Lokalet, Östra-Långgatan 6—8, Lørdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang, Bøn og Velkomsthilsen. Ældste S. W. Nielson talte om sin Missions-Erfaring og sagde, at den største Vanskelighed, vi møde, er at faa Folk til at forstaa, hvorfor vi egentlig ere her, men naar de faa denne Kundskab, forandre de i Reglen deres Anskuelser om os. Ældste Chas. Olsen talte om Daabens Nødvendighed.

Ældste B. P. Textorius omhandlede Evangeliets Grundsætninger og sagde blandt andet, at Vejen til evigt Liv gaar gennem Lydighed mod Kristi Evangelium, saasom det er udpeget for os af vor ældste Broder, Jesus Kristus, samt at en fuldkommen Lydighed mod denne Frelseplan

er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne haabe at komme i Skaberens Nærværelse.

Til Afveksling blev Salmen „O, min Fader" sunget.

Ældste S. O. Thompson bar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Sandhed og udtrykte sin Glæde over Lejligheden, han havde til at være en Sandhedens Budbærer. Ældste Alfred Johnson udtalte sin Tilfredshed med at udføre det Arbejde, der fordredes af ham; han vilde ikke ombytte det med nogen som helst jordisk Ære.

Missions-Præsident A. L. Skanchy sagde, at han fra Barndommen havde lært at elske de nordiske Folk, efter som han fra Tid til anden kom i Berøring med dem i sin Ungdom, og han ønskede nu, at de kunde forstaa, hvad de tabe ved at forkaste Herrens Budskab, som vi ere udsendte for at forkynde. Hvis de fatte vor Mission ret og annamme Budskabet, som vi forkynde, vil det være til deres evige Gavn. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag den 13. April Kl. 10 Formiddag fortsattes Konferencen i Goodtemplarordenens Lokale, Engelbrecktsgatan 17. Efter Sang og Bøn talte Ældste E. J. Isakson fra Karlskrona Gren over Emnet Evangeliets Sandhed; han tilføjede, at der ikke findes nogen anden Plan, hvorved Menneskene kunne blive frelste. Ældste N. L. Monson talte om Livets Ansvar og sagde, at det er til vor himmelske Faders Ære og Forherligelse, at hans Børn stræbe efter et højere Maal i det tilkommende Liv.

Koret sang til Afveksling.

Ældste A. P. Christofferson sagde, at Menneskene i Almindelighed ikke fornægte Gud, men deres Sammenligning af Læren med den hellige Skrift er en daarlig Jævnførelse, da de to stride imod hinanden. For at bevise dette behøvede han kun at henvise til Daaben; det kan ikke bevises af Bibelen, at Bestænkelse er Daab, men det er kun et Menneske-Paafund, og Skriften siger, at det er forgæves at lære saadant.

Præsident Skanchy foreslog derpaa Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilke Forslag vedtoges enstemmigt. Han talte dernæst om det Skønne i Evangeliet og viste, hvilke Ofre der ere forbundne med Missionærernes Rejser til fremmede Lande, for hvilke de ikke modtage den ringeste Erstatning. Han sagde endvidere, at man kan ikke opnaa en fuld Frelse, uden at man lærer at kende den sande Gud, og Skriften siger, at ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem denne vil aabenbare det. Aabenbarelse er derfor nødvendig.

Ældste Oliver Christiansen fra København fremhævede Myndighedens Nødvendighed, saa at Evangeliets Handlinger kunde anerkendes af Herren. Han sagde, at Gud har set i Naade ned til sine Børn og gengivet sit Evangelium. Menneskene burde ikke forsøge at faa Bibelen til at passe

til deres Lærdomme, men de burde hellere slutte sig til en Lære, der stemmer overens med Bibelen, som er givet os som en Rettesnor.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 1 i samme Lokale og aabnedes som sædvanligt med Sang og Bøn, hvorefter Ældste A. S. Jenson aflagde sit Vidnesbyrd om Evangeliet. Han var glad og tilfreds med Arbejdet. Ældste Axel B. E. Olson fra Helsingborg berettede, at Tilstanden der var god. Han glædede sig ved Lejligheden, han havde til at leve i denne underbare Tid, samt over Vidnesbyrdet, han havde om Guds Værk, der er oprettet i disse sidste Dage, hvilket han beviste fra Skriften.

Ældste C. A. Carlson fra København sagde, at vi burde have en højere Attraa end at samle forgængelige Rigdomme, dersom vi ønske en Ophøjelse i det tilkommende Liv. Det siges om os som et Folk, at vi ikke holde os til den hellige Skrift, men alligevel havde Taleren ikke endnu set Nogen, som kunde bevise, at vor Lære ikke stemmer overens med Bibelen. Han forklarede, hvorledes Kirkens Autoriteter opholdes, og hvorledes enhver har Ret til at stemme efter Behag, og han sluttede med at aflægge Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Koret sang til Afveksling.

Ældste Jens Jensen fra København sagde, at det gør intet til Sagen, i hvilket Land Evangeliet forkyndes; thi det er det samme overalt. Den, som ønsker sine Handlinger anerkendte af Gud, maa være i Besiddelse af Fuldmagt fra ham for at handle i hans Navn. Faderen anerkendte selv Kristi Daab og sendte sin Aand over ham. Løftet, som gaves paa Pinsedagen, gælder ogsaa os, hvis vi adlyde Befalingen.

Søstrene Hilma Löfström og Alexandra Löfdal sang en Duet.

Ældste Oliver Christiansen fra København talte atter og udtrykte sin Glæde over enhver Lejlighed, der gaves ham til at tale til sine Medmennesker om det glade Budskab, som vi ere udsendte for at forkynde. Menneskene have forandret næsten alle Evangeliets Forordninger; hvad er Grunden, eftersom Aabenbarelse fra Gud nægtes paa det bestemteste? Skriften siger, at visse Embedsmænd — som nu findes afskaffede — skulle være til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen! Det samme Budskab, som Petrus forkyndte, lyder i Dag, og Taleren formanede de Forsamlede til at give Agt derpaa.

Præsident Erickson havde sammenlignet det, som var forkyndt her, med andre Samfunds Lære, og han haabede, at Alle vilde gøre ligesaa; de kunde da dømme for sig selv.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 8 om Aftenen i N. O. V. Lokalet og aabnedes paa sædvanlig Maade. Ældste N. P. Nielsen fra København glædede sig ved de Erfaringer, han i flere Aar havde høstet som Medlem

af Kirken, og haabede at blive bestandig deri. Vi tro paa den Gud, som skabte Mennesket i sit Billede, og som viste sig for Fortidens Profeter. Taleren viste, hvorledes Daaben maatte følge efter Troen, og at smaa Børns Daab er imod Bibelens Lære.

Præsident Skanchy fremhævede, hvorledes dette Evangelium nu prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, førend Enden kommer. Denne kaldes — og er — en hurtig Tidsalder, for hvilket han bragte skriftlig Bevis. Verden er fuld af Usandhed om „Mormonernes Zion", hvilket vi ere udsendte for at rette. Han vidste, hvor umuligt det er at elske Gud, som vi ikke have set, dersom vi ikke elske vor Broder, som vi se dagligen. Som Sidste-Dages Hellige ere vi blevne og blive fremdeles latterliggjorte og forfulgte; det samme var Tilfældet med Kristus og hans Apostle. Kristus bød sine Disciple at forkynde Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse samt lovede, at visse Tegn skulde følge de Troende. Gud har udvalgt det Svage i Verden til at forkynde hans Sandheder. Herrens Værk skrider fremad, eftersom det er ham og ikke Josef Smith, der har oprettet det. Vi dyrke ikke Josef Smith, som Nogle tro; men vi ære ham som en Herrens Profet. Efter sine Tjeneres Vidnesbyrd vil Herren hjemsøge Jorden, og hvad hans Tjenere have sagt vil staa imod dem, som forkaste det.

Søstrene Alexandra Löfdahl og Sofia Wallgren sang en Duet.

Eftersom Koret fra København maatte rejse, førend Mødet sluttedes, sang det nu en Sang, og Præsident Erickson tolkede Forsamlingens Erkendelse til det i nogle faa velvalgte Ord; han udtrykte sin Glæde paa det hjerteligste og forsikrede Korets Medlemmer, at deres Sang blev højligen skattet.

Ældste C. A. Carlson sagde, at det, der her var blevet sagt, var værd at tænke paa. Han talte videre over Frafaldet fra Kristi Evangelium samt bar Vidnesbyrd om, at det oprindelige Evangelium atter var gengivet til Jorden; det gør intet til Sagen, enten Folk tro det eller ej, eftersom Gengivelsen er en Kendsgerning. Kirken i vor Tid er organiseret paa samme Maade som i forrige Dage med de samme Embedsmænd, som de forrige Apostle sagde skulde forblive i Kirken, indtil vi Alle naa til Enhed i Troen, hvilket de mange Hundrede mod hinanden stridende religiøse Samfund ypperligen bevise ikke at have naaet.

Præsident Erickson sagde, at vi burde eftertænke disse Ældsters Vidnesbyrd. Det er ej for ingenting, at de komme saa langvejs fra, og deres eneste Ønske er, at vore Venner ville overveje Budskabet. Han var vel tilfreds med Konference-Møderne, og han haabede, de Tilstedeværende havde modtaget den aandelige Føde, de søgte.

Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag den 14. afholdtes to Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgave deres Rapporter, der befandtes at være som følger: 10,227

Skrifter og 190 Bøger omsatte, 9,860 Fremmedes Huse besøgte, 2,338 evangeliske Samtaler og 355 Møder afholdte, 6 døbte, 3 Børn velsignede, 1 udelukket og 6 døde. Missionærerne modtoge mange gode Raad og Lærdomme og bleve beskikkede til at virke i de respektive Grene som følger: I Malmø: Præsident J. N. Erickson og A. P. Christofferson; i Ystad: N. L. Monson og A. S. Jenson; i Kalmar: S. W. Nielson og S. O. Thompson; i Kristianstad: Alfred Johnson og Chas. Olson; i Landskrona: B. P. Textorius og E. J. Isakson og i Helsingborg: Lokal-Ældster Per Hanson og Axel B. C. Olson som Gren-Skriver.

Sangkoret fra København, som overværede Søndags-Møderne, bidrog meget til at forhøje Stemningen. Niels L. Monson, Skriver.

Israeliternes Udgang af Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Genoptaget fra „Skandinaviens Stjerne", ottende Aargang.)

(Fortsat fra Side 112.)

Midt under denne dødelige Ødelæggelse opstod en stærk Storm. Voldsomme Vindstød fore ned fra Skyerne, der syntes at være svangre med Torden. Regnen styrtede ned i Strømme, rivende Grøden op paa den rige Udstrækning af Græsgange og Agre, Haver og Anlæg. Udbredte Lynglimt, der blændede Øjet, flammede over Paladserne, som forvandledes til Støv og Aske for Ildens stærke Magt. Tordenkiler joge henad Jorden og oprev Taarnes og Templers Grundvold. Det var en Nat, som længe vil erindres i Ægypten.

Under dette Uvejrs Rasen kom der endnu et Onde til, som forværrede den nationale Ruin. Imellem Vindstødene hørte jeg Lyden af Ørkenens Horn, hvilken Lyd fik Blodet til at standse i mine Aarer; thi jeg kendte vor Skæbne. De arabiske Horder vare i Nærheden; de havde fulgt os i Tusindvis fra Ørkenen, listende sig frem ligesom Tigre, og havde blot ventet, til Synet af vort Hjem skulde slappe Disciplinen iblandt vore Krigere. De havde ventet med skrækkelig Visdom; thi Natten fandt min Armé aldeles ude af Stand til at modstaa den vilde og hævngerrige Fjende. Svir, svimmel Glæde og umaadelig Nydelse havde udygtiggjort mine Soldater. Den hævngerrige Fjende styrtede sig ind iblandt dem; Hjerter, som aldrig tilgave, uddelte Hug, som aldrig fejlede. Den svage Modstand, som i Begyndelsen ydedes, udartede snart til Flugt; men hvad kunde Flugt hjælpe disse opskræmmede og forskrækkede Skarer, som eftersattes af Ørkenens hurtige Ryttere, der, opflammede af blodig Hævntørst, svingede Dødens Redskaber med jernstærke Arme! Det var ikke længere et Slag, ikke længere en Flugt; det var en vild, uordnet Masse,

som slagtedes og slagtedes. Jeg søgte forgæves at standse denne Forvirring; jeg søgte forgæves at samle nogle faa tapre Mænd for at ordne de brudte Kolonner og frelse Levningerne af den prægtigste af mit Fædrelands Armeer. Alt var omsonst. De syntes aldeles betagne af en bedaarende Aand, som drev dem ind under deres Ødelæggelsens Sværd.

Uvejret rasede endnu, Tordenen rullede, som om den vilde oprive Bjergene; Lynene fra de mørke Skyer gjorde store Aabninger gennem Skovene eller antændte Tykningerne, saa at de stode i eet Flammehav. Araberne — lige saa talrige som Græshopperne og lige saa ødelæggende — vedblev fremdeles med deres dødbringende Arbejde, saalænge der var et Liv tilbage, og ophørte ikke, førend hver Sjæl af den berømte Armé var udryddet.

Hvorledes jeg undslap, ved jeg ikke; det maa have været min beskyttende Engel, der frelste mig. Midt i Blodbadet førtes jeg med Strømmen, fægtende med en Kreds af Fjender, til Toppen af Bjergpasset; der indhyllede dobbelt Mørke Verden neden under mig og berøvede mig Synet deraf; og der sank jeg, udmattet af mine Vunder og Strabadser, til Jorden. Jeg troede, at Dødens Time var kommen; alligevel følte jeg Glæde over, at jeg hverken var falden ved Paladsets Intriguer eller ved Faraos Mistænksomhed eller for at tilfredsstille en brødefuld Ærgerrighed, men for mit Fædrelands Sag. Som en Soldat frydede jeg mig over, at jeg skulde dø en Soldats hæderlige Død.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Den næste Dags Morgengry fandt mig ved Nilens Bredder. Om Natten var jeg nedsteget fra Bjergryggen og havde vandret i Vildelse uden at vide hvorhen. Jeg havde forladt min slagne Armé deroppe, men den var ikke alene. Talløse Skarer af Rovfugle svævede over den og slog ned paa de faldne Skabningens Herrer. Ørnen, Gribben, Glenten, Falken, alle havde samlet sig for at holde et Festmaaltid paa de Døde. Aldrig havde et saa rigt Gæstebud været beredt for dem. De fortærede de Mægtiges Hjerter; Fyrsters Kød var i deres Kløer, og deres Næb bleve farvede røde af Asiens Høvdingers og Erobreres Blod.

O, mit Hjerte gyser endnu i mig, naar jeg erindrer hint Ødelæggelsens, Sorgens og Dødens Optrin! O, hvor falden er du ikke, du mægtige og herlige Ægypten! Du Nationers Fyrstinde, du er bleven en Skændsel for Alle, som beskue dig!

Men hvad er det, som høres? En ny og brusende Lyd, ligesom Havets, men dog udtrykkende Glæde, førtes paa Vindens Vinger til mine Øren. Den voksede i Styrke, og jeg kunde snart nøjagtigen skelne Lyden af det hebraiske Tungemaal. Fra Memphis' Porte til Foden af Højene var alt i Bevægelse. Eftersom Dagslyset tiltog, kunde jeg be-

mærke en Menneske-Masse, der syntes talløs som Havets Sand. Og disse vare Ægyptens Sejrherrer! Disse vare Faraos Overmænd i hans Stolthed og Raseri! Disse vare blevne bevarede og befriede fra Opsynsmændenes Lænker, fra Elementernes Ødelæggelser, fra Dødsengelens Sværd! Under deres Optog i Tusind- og Million-Vis igennem Dalen, der frembød som en vedvarende Strøm af levende Væsner, opsteg deres Lovsange ligesom Lyden af den fjerne Torden, naar et Uvejr er i Aftagende, og Naturen fremstraaler i sin Skønhed igen. De sang Lovsange til deres Konge — Herlighedens Konge — deres Fædres Gud — som, ophøjet over al Højhed, dog havde skuet ned paa sit Folks Bedrøvelse og bragt dem ud af deres Trængsels Sted, afbrudt deres Slavelænker og kaldt dem ud fra Trældoms Hus.

Jeg hensank nu i den dybeste Bedrøvelse, som kan føles af et Menneske. Mine Forfængeligheds-Drømme vare flyede. Jeg var en General uden Armé, en Adelig uden Navn, en Ægypter uden et Fødeland. Uagtet min stærke Loyalitet følte jeg, at der hvilede Skyld paa Ægypten. Jeg havde set Faraos indre, private Hofliv og lært ham at kende som en samvittighedsløs, blind og blodtørstig Tyran. Jeg havde nedbøjet mig for vore Altre, men jeg vidste, at Præsteskabet var lastefuldt og Skikkene grusomme. I min Sjæls Bitterhed erkendte jeg Retfærdighed i Ægyptens Straf, og idet jeg gjorde min Andagt og Bekendelse for Solen, som nu hævede sig over Horizonten og sendte sine Straaler fra sin skyfrie Himmel og forgyldte Landskabet, strøede jeg Bedrøvelsens Aske paa mit Hoved og nedkastede mig paa Jorden. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1902.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).